

Nr 17.

Av herr **Olsson** i Ramsta, om ändrad lydelse av 12 § 1 mom. tredje stycket i gällande förordning angående beviljning av fast egendom samt av inkomst.

Mot nu gällande beviljningsförordning ha starka klagomål höjts tid efter annan. Det har då huvudsakligast varit det fasta beviljningsfria avdraget av 450 kronor vid en inkomst under 1200 kronor, som befunnits allt för lågt tilltaget.

Men även det s. k. rörliga barn- och dyrortsavdraget av 200 kronor, som vid långvarig sjuklighet, olyckshändelse, skuldsättning och dylikt nu mera, på grund av 1914 års senare riksdags beslut, kan höjas till högst 400 kronor, visa sig för varje år som går otillräckligt.

Ty den höjning av det rörliga avdraget med 200 kronor till 400 kronor, som av 1914 års senare riksdag beslöts, kommer endast till användning i de undantagsfall, då familjeförsörjaren kan påvisa, att han, jämte stor familj, även drabbats av långvarig sjuklighet, olyckshändelse och dylikt.

Avdraget för familjeförsörjare, som ha mera än hustru och två barn att försörja, är således i de flesta fall begränsat till 200 kronor utöver det allmänna avdraget.

Om detta barnavdrag redan förut, då vi hade normala priser på livsmedlen, visade sig för litet, så framträder detta ännu skarpare under nu varande dyrtid.

Marginalen är för trång för taxeringsmyndigheterna för att de, vid fall av synnerlig stor barnskara i familjen, skulle kunna lämna den skatte- lindring, som behöves. Den oerhörda prisstegringen å alla livsförnöden-

heterna pressar de fattiga klasserna hårt och tvingar synnerligast barnrika familjer till inskränkningar och umbäranden. Mera än någonsin förut gäller det därför för taxeringsmyndigheterna att fall ifrån fall väga avdragsbeloppet och lindra skattetrycket.

Men med så snäv begränsning, som barnavdraget för närvarande har, låter detta sig icke göra i tillräcklig grad.

Dyrtiden har icke endast nedsatt skatteförmågan, utan den bidrager även indirekt att höja skattebeloppen för alla inkomstagare, vars avlöningar utgå helt eller delvis in natura.

Så är förhållandet med jordbruksarbetarna, vars lön till stor del utgöres av naturprodukter.

Skola taxeringsmyndigheterna skipa rättvisa åt alla håll, måste de vid kommande taxeringar åsätta inkomster in natura ett ökat värde.

Detta kommer att ha till följd att jordbruksarbetarna få sina skatter betydligt ökade, utan att i realiteten fått ökade inkomster.

En höjning av det fasta bevillningsfria avdraget vore på grund härav nu av behovet påkallad; men de skäl, som av herr Olsson i Broberg m. fl. anfördes i deras motion vid 1914 års senare riksdag för att påvisa olämpligheten av ett sådant yrkande då, stå fortfarande kvar. Å andra sidan är behovet av större rörelsefrihet för taxeringsnämnderna vid bestämmandet av det s. k. rörliga bevillningsfria avdraget så starkt framträdande, på grund av den oerhörda prisstegringen, att något måste göras i väntan på den stora kommunalskattereformen. Mycket skulle vara vunnet, om den höjning av det s. k. rörliga bevillningsfria avdraget till 400 kronor, som av 1914 års senare riksdag beslöts, skulle få äga rum vid långvarig sjuklighet, stark skuldsättning, olyckshändelse och dylikt, även finge gälla allmän dyrtid, förorsakad av krig eller missväxt. Några större betänkligheter mot en sådan provisorisk utökning av avdragsrätten torde näppeigen behöva hysas, då taxeringsnämnderna i varje särskilt fall få bestämma avdragsbeloppets storlek.

Men vid ömmande fall, där familjeförsörjaren hade en stor barnskara att draga försorg om, skulle taxeringsmyndigheterna med en sådan ökad avdragsrätt bättre kunna avväga skattebördan efter förmågan att bära densamma.

Då i många fall den beskattningsbara inkomsten, genom högre värdering av inkomster in natura, kommer att höjas, utan att i verkligheten ha ökats, behöva taxeringsmyndigheterna även på grund därav ha ett högre villkorligt avdrag att röra sig med.

På grund av vad sålunda anförts, tillåter jag mig hemställa,

det riksdagen behagade besluta följande förändring av tredje punkten i 12 § av gällande bevillningsförordning:

Det belopp, för vilket bevillning sålunda icke äger rum eller som får från uppskattad inkomst bevillningsfritt avdragas, skall ökas, där den skattskyldige huvudsakligen försörjer, jämte sig själv, sammanlagt mer än tre personer, eller å ort, där levnadsomkostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med förhållandet inom riket i allmänhet, ävensom där skattskyldigs skatteförmåga eljest på grund av särskilda förhållanden (långvarig sjuklighet, stark skuldsättning, olyckshändelse och dylikt eller allmän dyrtid) är väsentligen nedsatt.

Denna ökning må icke för någon skattskyldig eller, ifråga om äkta makar, för dessa gemensamt överstiga 200 kronor, utan så är att det föreligger något av de särskilda förhållanden, varom nyss är sagt, då ökningen må uppgå till högst 400 kronor.

Stockholm i januari 1916.

Gustaf Olsson
i Ramsta.